

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.951 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 9 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 7 oktober 2000 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 9 oktober 2000 een asielverzoek in.

1.2. Op 10 november 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de asielverzoeken, de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De adjunct-Commissaris-generaal nam op 29 oktober 2002 ten aanzien van verzoekers bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij brief gedateerd op 23 september 2003 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Bij arrest nummer 126.279 van 10 december 2003 verwierp de Raad van State het door verzoekers tegen de beslissingen van de adjunct-Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.6. Op 11 juli 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.7. Bij brief gedateerd op 13 september 2006 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 28 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, die verzoekers op 21 november 2008 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

*“(…) in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds oktober 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, actief zijn in de Albanese vrouwen- en mannenwerking, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, getuigenverklaringen voorleggen en dat de heer (H.) computerles volgt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen

plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 31.10.2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Om deze redenen kan er dan ook geen schending van art. 28 en art. 29 van het IVRK vastgesteld worden. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 09.10.2000 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 29.10.2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 31.10.2002. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 1 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000) Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd verworpen op 10.12.2003 (Raad van State, arrest nr. 126.279).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat betrokkenen een rechtszaak hebben lopen tegen huisjesmelkers en dat zij het arrest in hoger beroep willen afwachten dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun persoonlijke aanwezigheid vereist is bij de behandeling van deze zaak. Betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de bewering dat, indien betrokkenen zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, de eventuele schadevergoedingen niet kunnen overgemaakt worden naar hun thuisland, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat deze transactie niet kan gebeuren via een bankrekening door middel van bv. een internationale bankoverschrijving. Een schending van art. 6 van het EVRM kan aldus niet vastgesteld worden. Terzijde dient er nog opgemerkt te worden dat art. 6 van het EVRM slechts geldig is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kunnen betrokkenen geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Voor wat betreft de verklaringen van de heer (F.R., Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaraan betrokkenen refereren en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen die een ononderbroken verblijf van meer dan 3 of 4 jaar kunnen aantonen (afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt), dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen zich hier niet op kunnen beroepen. Het betreft wel degelijk een ononderbroken **asielprocedure** van 3 of 4 jaar (afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Vermits de asielprocedure van betrokkenen

slechts iets minder dan 2 jaar en 1 maand heeft geduurd voldoen zij niet aan de criteria die door de heer (R.) werden meegedeeld waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om alzo om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoekers geen belang hebben bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring. Verweerder stelt dat een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoekers.

De exceptie kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien verzoekers geen beroep aantekenen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, doch tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

3. Grondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Het artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers voeren aan dat de bevoegde minister in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid de belangen van de kapitalistische klasse dient te bevorderen en dat deze klasse er alle belang bij heeft dat zij in het land zouden blijven daar er op korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves op de Belgische arbeidsmarkt zal zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat verzoekers met deze algemene theoretische uiteenzetting niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op onwettige of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd waaruit kan afgeleid worden dat verzoekers geen aanvraag kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers betogen in wezen dat zij recht hebben op een beroep met volle rechtsmacht.

3.2.1. Er dient in eerste instantie te worden gesteld dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de

bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers blijven evenwel in gebreke om aan te tonen welke bepaling van het EVRM de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zou geschonden hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt daarnaast op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Het Grondwettelijk Hof oordeelde derhalve reeds dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de vereisten die uit artikel 13 van het EVRM voortvloeien.

3.2.2. In de mate dat verzoekers zich nog lijken te willen beroepen op artikel 6, eerste lid, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie die bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak doet.

3.2.3. Waar verzoekers verwijzen naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) (PB C 364, 18 december 2000, p. 1), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door

de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest voorsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

Voorts moet er op gewezen worden dat door het bespreken van de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers niet aantonen dat de door hen bestreden beslissing onwettig is.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voeren verzoekers de schending aan van de redelijke termijn.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Een termijn van minder dan twee jaar, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. Verzoekers tonen verder niet aan welk belang hij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoekers nogmaals aanvoeren dat artikel 6 EVRM geschonden is, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.